

1. Nog een half uur

‘Mam! Is tie d’r al?’

‘Wie?’

‘De... de man van de k...krant.’

‘Mevrouw. Er komt een mevrouw.’

Stijn gooit zijn tas in een hoek van de keuken.

In het midden staat een grote tafel. Met acht stoelen. Hijgend ploft Stijn op een stoel neer.

‘Thee?’ vraagt mama.

Ze houdt de theepot omhoog. Stijn knikt.

‘Hoe laat komt ze? Die mevrouw.’

‘Om vier uur.’

Stijn kijkt naar de klok die aan de muur hangt.

Het is nog maar half vier. Heeft hij daarvoor zo hard gefietst.

‘Dan pas?’

Dat duurt nog een half uur.’

‘Zo!’

Jij kunt goed klokkijken.’

Stijn draait zich om. Daar staat Mirjam.

Mirjam is zijn zus. Ze zit bij hem op school.

Maar vandaag is ze thuis geweest. Haar meester was ziek. En er was niemand die voor

haar klas kon staan.

'Ha, ha,' zegt Stijn.

'Dat is niet leuk.'

'Maar ik vind het wel leuk,' zegt Mirjam.

Ze strijkt met haar hand door Stijns haar.

'Jij bent toch zo'n lief broertje.

Je moppert nooit.

Je...'

'Toe, Mirjam.'

Mama schudt haar hoofd.

'Hou daar mee op. Ik vind het ook niet leuk.'

Mirjam haalt haar schouders op.
'Geintje,' zegt ze snel.
Dan trekt ze een stoel naar zich toe.
'Wat is het hier netjes,' zegt ze.
Ze kijkt keurend om zich heen.
'Krijgen we hoog bezoek? Mag ik raden? De koningin...'
'Nee,' zegt mama.
'Hoe kom je daar nou bij? De krant!'

Stijn kijkt de keuken ook rond.
Mirjam heeft gelijk.
Er liggen geen kranten. Er ligt geen speelgoed.
En geen was. Zelfs het aanrecht is opgeruimd.
Mama noemt hun keuken een woonkeuken.
Of leefkeuken. Of ook wel praatkeuken.
Kletskeuken zeggen zijn zussen.
Voor hem is het gewoon een speelkeuken.
En een computerkeuken.
Papa zegt koffiedrink keuken. Of snel-hapje-eten-keuken. Vaker komt papa er nu niet. Hij is heel druk met hun hotel. Hun hotel voor dieren.
Over een paar dagen gaan ze open.
'Ik moet nog zovéééél doen,' zegt papa steeds.
Maar eerst komt de mevrouw van de krant.
Voor een verhaal.

Stijn wil er heel graag bij zijn. Het lijkt hem spannend. Wat zou ze over De Brokkenbak willen schrijven?

2. Een gekke stem

'Er komt een foto in de krant,' vertelt mama.
'Een foto!' roept Mirjam verschrikt.
'Moet ik er ook op? Ik zie er niet uit.'
Ze duwt met haar handen haar haar omhoog.
'Dit lijkt echt nergens naar.'
'Je ziet er prima uit,' sust mama.
'We gaan met elkaar.
Bij het bord van De Brokkenbak.
Spinsel en Doerak mogen er ook bij.'
'Anders ga ik wel voor je staan,' zegt Stijn.
Hij grijnst zijn zus lief aan.
Mirjam steekt haar tong uit. Dan schuift ze haar
stoel achteruit. Ze loopt snel de keuken uit.
Stijn hoort haar op de trap. Ze roffelt omhoog.
Boven klinkt nog een harde bons. De deur van
Mirjams kamer slaat dicht.

Er gaat een andere deur open. Het is de deur
van de bijkeuken.
Papa en Tamar komen binnen. Tamar is de
oudste zus van Stijn. Ze helpt papa vaak in het
hotel.

'Kan ik nog even douchen?' vraagt papa.
'Voor die mevrouw van de krant komt?
Ik heb zo lopen zweten.'
Mama knikt.
'Als je snel bent.
Dan zet ik vast koffie.
Zijn jullie klaar in het hotel?'
'Ja,' zegt Tamar.
'Alles is gedaan.
Laat de krant maar komen.
Dan kunnen ze een paar mooie foto's maken.
Is er nog thee?'
Tamar tilt de theepot op. Ze schudt er even
mee en pakt een glas.
Stijn kijkt naar zijn oudste zus. Ze is anders dan
Mirjam. Heel anders.
Ze houdt van opruimen. En alles netjes maken.
En ze is dol op honden en katten.
De dieren die straks in hun hotel komen.
Mirjam houdt alleen van pony's en paarden.
Papa heeft haar een eigen pony beloofd.
'Als alles achter de rug is,' heeft hij gezegd.
'Dan gaan wij een pony uitzoeken.'

Trrrr! Trrr!
'Tamar.
Pak jij even op?'

Tamar loopt naar de telefoon. Er zitten toetsen op. Maar ook knopjes die licht kunnen geven. Zo kun je zien wie er belt. Voor het hotel. Of gewoon voor papa of mama. 'Het is voor De Brokkenbak,' sist Tamar. 'Dat geeft niet,' lacht mama. 'Ze bijten niet.' Trrrr! Trrrr! De telefoon gaat door. 'Pak hem nou,' dringt mama aan. Tamar steekt haar hand uit naar de hoorn. 'Dag,' hoort Stijn. 'Hotel De Brokkenbak. Met Tamar.' Zo moeten ze de telefoon opnemen. Dat heeft papa gezegd. Ze mogen niet te snel praten. Dan kunnen de mensen hen beter verstaan. Het is even stil. Mirjam luistert naar de stem aan de andere kant. 'Nee, nog niet,' hoort Stijn. 'Over een week gaan we open. Daarna bent u van harte...' Ineens kijkt Mirjam verbaasd naar de hoorn. 'Hij legt zomaar neer! Ik heb nog niet eens alles gezegd!' Mama fronst haar wenkbrauwen. 'Wat wilde die meneer dan?' 'Of zijn hond bij ons kan zijn. Dat vroeg hij.

Meer niet.'

Nadenkend legt Mirjam de hoorn neer.

'Ik hoorde een hond. Hij blafte heel hard. En weet je wat die man tegen de hond zei?'

Mama en Stijn schudden hun hoofd.

'Hou je...'

Mirjam kijkt mama even vlug aan.

'Hou je bee ee kaa! Dat zeg je toch niet tegen een hond!'

Stijn spert zijn ogen wijd open.

'Zei hij dat echt?'

Mirjam knikt.

'Hij schreeuwde. Hij had ook een gekke stem. Net of hij iets in zijn mond had. Zo iemand hoeft hier niet te komen.'

'Je hebt het goed gedaan, hoor,' sust mama. Ze kijkt uit het raam.

Er komt een auto aan.

'Stijn. Roep jij papa even. Daar is de mevrouw van de krant.'